

der Nutidens forcerede og intense Livvanskeligere sker i en Sparekasse. Den tilvejebringer den ønskede Sparekapital netop paa det Tidspunkt, hvor man har ønsket den, og uanset, i hvor lang Tid Opsparingen har været foretaget. Den store Vækst, fra 19 Millioner til 25 Millioner, der, som omtalt af den højtærede Minister, har været i Livsforsikringspræmierne i de Aar, Forsikringsraadet og Loven har virket, nemlig fra 1906 til 1911, og som, saa vidt jeg ved, er forholdsvis større end for Indskuddene i Sparekasserne, synes at vidne om, at Fremtiden, med Hensyn til Sparsommelighedens Fremme i vort Folk, ligger i Livsforsikringen, og jeg kan føje til, at det Memento, som den sidst opgjorte Handelsbalance med Udlandet har givet os, maner jo til for vort Lands sociale Økonomis Skyld at finde alle Udveje til at spare.

Naturligvis maa der i en Livsforsikringslov sættes Grænser, ganske særlig af Hensyn til Sikkerheden for de forsikredes Krav hos Selskabet; thi det er jo klart, at sker der Brud paa Sikkerheden, vil selve Hovedhjørnestenen, Livsforsikringssagens Udbredelse, snart vakle. Men disse Grænser eller hemmende Bestemmelser maa altid affapses saaledes, at de netop ogsaa kun gaar ud paa at skabe Sikkerhed, og de maa navnlig aldrig gribe ind i Selskabernes i øvrigt frie Udvikling eller, hvad endnu værre er, varetage enkelte Selskabers Interesser overfor andres, thi dermed er Formaålet med Loven jo ganske tabt af Sigte. Jeg havde egentlig tænkt mig under denne Forhandling at kunne være ganske neutral overfor de enkelte Selskaber og holde mig til almindelige Synspunkter, og jeg haaber ogsaa, at det i det væsentlige skal kunne lykkes mig at bevare den Stilling, som jeg synes er den, der sømmer sig bedst for en Ordfører for et Parti og i Virkeligheden er den eneste holdbare og frugtbringende under en Debat, der skal fremme saa store og betydningsfulde Interesser, som her er Tale om. Naar jeg alligevel i det følgende i noget Mon vil komme til at røre ved Interesser Selskaberne imellem, saa maa det ærede Medlem fra Roskilde (Jerichow) tilskrive sig Skylden, idet han som sit Partis Ordfører var temmelig stærkt inde paa Argumenter af den Art, ja, han appellerede endogsaa undertiden til en Klassificering af Selskaberne.

Den nugældende Lov af 29. Marts 1904 var forberedt af en Kommission paa 11 Medlemmer, hvoraf de 7 var Direktører

for ældre Selskaber. Disse 7 Direktører var altsaa ikke alene Flertal i Kommissionen, men de repræsenterede tillige Sagskundskaben, og det er jo klart, at deres Indflydelse paa Lovforslagets Affattelse maatte blive meget stor; at de kom til at præge Loven. Det var rimeligt, at de mente, at de yngre Selskaber var mindre nødvendige, at deres egne Selskaber kunde opfylde alle rimelige Krav, og det stod ikke saa klart for dem, at der endnu var hele Lag ude i Befolkningen, som stod udenfor Livsforsikringens Sparemaade, og som de ikke syntes at have nogen Evne til at faa Tag i. Der sad i Kommissionen ingen, der særlig kunde varetage de yngre Selskabers Krav. Det var vel Grunden til, at Loven fik sine strenge Bestemmelser om Sikkerhedsfonden, denne Fond, som de ældre Selskaber havde oplagt i en Tid, da Erhvervelsen var langt billigere paa Grund af den ringe Konkurrence, ligeledes de strenge Bestemmelser med Hensyn til Afskrivning af Erhvervelsesomkostninger, som de ældre Selskaber kunde afskrive ved deres tidligere oplagte Penge, skønt det egentlig efter min Mening ikke var retfærdigt mod den Gruppe af tidligere forsikrede, som havde bidraget til Sammensparingen af disse Penge. Disse strenge Bestemmelser virkede saa hemmende paa de yngre Selskaber, at nogle af dem maatte give op og gaa op i andre Selskaber. Andre maatte for at virke for Livsforsikringssagens Udbredelse med den Agitationsevne og Kraft, de virkelig var i Besiddelse af, drives til at gaa til den her saa hyppigt omtalte Kvoteassurance, det vil sige at give en Del, $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{3}$, $\frac{1}{2}$, af de tegnede Forsikringer til et andet Selskab mod en Provision, som skaffede Penge til Nytegning. Naar nu nogle af de ældre Selskabers Repræsentanter græder over disse Kvoteassurancers Skrækkelighed, kan jeg ikke betragte det som andet end Krokodilletaarer. Det var jo dog Loven, der tvang de unge Selskaber ind i denne Skrækkelighed. Og Kvoteassurance er nu ikke altid absolut saa skrækkelig. Det kan være, at nogle af de unge Selskaber har været mindre heldige med deres Kvoteassurance, men jeg ved ogsaa, at nogle har været endogsaa ret heldige ved at benytte denne Form for Forsikring. Men saaledes som Forholdene var i 1904, er de ikke nu, da vi staar ved Lovens Revision. Der er nogle af de unge Selskaber, der trods de Vanskeligheder, Loven har lagt dem i Vejen, har klaret sig og gjort et endogsaa ikke ringe Arbejde for at faa den Velfærdssag, som Livs-